

BÖLÜM-1

SUNUŞ

SUNUŞ

Bugün, ulus ötesi sermayenin uygulamaya çalıştığı küresel programın gölgesinde tek kutuplu bir dünyada yaşamaktayız. Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslararası örgütler aracılığıyla egemen kılınmaya çalışılan uğraşlar; yoksulluğa, eşitsizliklere, savaflara, soykırımlara ve çevresel felaketlere yol açmaktadır. Bu süreçte zengin ülkeler daha zenginleşmekte, yoksul ülkeler daha da yoksullaşmaktadır. Eşitsizlik ve yoksulluk, ülkelerin ekonomik ve siyasi bağımlılıklarına yol açmaktadır.

Küreselleşme, içinde yaşadığımız döneme damgasını vuran kapitalizmin çok uluslu şirketler aracılığıyla dünya boyutunda kurduğu ekonomik egemenliğin son aşamasıdır. Gelişmiş ülkeler; mal, hizmet ve sermayeyi ülkeler arasında olağanüstü bir hızla dolaştırarak, gelişmekte olan ülkelerin ekonomisini, sanayisini ve çalışanlarını büyük çapta etkilemekte, politik ve toplumsal dengeleri bozarak, gelir dağılımını kötüleştirilmektedirler. Spekülatif sermaye; büyük boyutlara ulaşarak üretime yönelik verimli sermaye yatırımlarını engellediği, işsizliği artırdığı, neden olduğu ekonomik krizlerin yıkıcı etkileri ile yoksulluğu artırdığı da bir gerçektir. Küreselleşme aynı zamanda tekelin aşırı kara dayanan birikimi için savaş, gerginlik, kaynak ve değerlerin yağmalanması demektir.

ABD emperyalizmi 11 Eylül sonrasında dünyayı hegemonyası altına alma hamlesinin ilk aşaması olarak Afganistan'ın ve Irak'ın işgali, İran ve Suriye'ye saldırı planları ile ABD'nin himayesinde İsrail'in Filistin'de uyguladığı insanlık dışı saldırı ve izolasyonu sonucu, ABD'nin Ortadoğu'daki hakimiyetini arttırdığı ve Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmeye çalıştığı açıktır. Bölgemizde uzun yıllar içerisinde yaşanan ve son dönemde ABD tarafından giderek yoğunlaştırılan çatışma ve gerilimlerin nedeni, ne Ortadoğu'da demokrasinin geliştirilmesi, ne kitle imha silahlarının varlığı ne de terörist faaliyetlerin engellenmesidir. Esas neden, Ortadoğu'nun, dünyadaki enerji kaynaklarının önemli bir bölümüne sahip olması ve bu kaynakların ABD tarafından ele geçirilme çabasıdır.

Önümüzdeki dönem, Türkiye'de siyasi iktidarların IMF ve Dünya Bankası politikalarını harfiyen uygulayacağı anlaşılmaktadır. Şüphesiz bu dönem uygulanacak politikalarından zarar gören emekçilerin ve onların örgütlerinin de taleplerini yükselterek mücadele edeceği bir dönem olacaktır. Odamız, diğer demokratik kitle örgütleri ve emek örgütleri ile birlikte bu mücadelede yer almaya devam edecektir.

ABD ve destekçileri uygulamaya çalıştığı BOP projesi kapsamında, Ülkemizde "ılımlı islam" modelinin uygulanmaya çalışılması Cumhuriyetin temel ilkeleri ile ters düşen uygulamalar olup, toplumsal gerginliğe başlatmakta ve iç barışı bozma noktasına taşımaktadır. Bu durum var olan sorunları daha da artırmakta esas olan çözülmesi gereken işsizlik, hayat pahalılığı, yoksulluk ve yolsuzlukla mücadele, demokrasinin geliştirilmesi ve özgürlüklerin genişletilmesi gibi hayati sorunlara çözüm aranması yerine siyasi iktidarın Cumhuriyetin temel kurumları ve değerleriyle kavga ederek sürekli gerginlik yaratması ciddi bir talihsizliktir. 1836 yılından başlayan batılılaşma ve demokrasi mücadelesi 1923 yılında cumhuriyetin kurulması ile laik ve demokratik bir

yaşam tarzını belirleyen ve benimseyen toplumumuzda, sürekli olarak dinsel önceliklerin ve din eksenli dayatmaların süreklilik haline getirilmesi uygulamalarına bir an önce son verilmelidir. Özellikle 1980 yılında itibaren uygulanan ve son yıllarda dozu artırılan gerici politikalarla gençlik adeta uyuşturulmuş, üretimden uzaklaştırılmış ve çözüm yolu olarak milliyetçilik, tarikatçılık, ümmetçilik ve mafyalaşma dayatılmaya çalışılmıştır.

İktidar ile ona destek veren MHP, siyasal-dinsel simge olan yüksek öğretimde türban takılmasını serbest bırakacak Anayasa değişikliği konusunda anlaşarak, anayasanın 10. ve 42. maddelerinde yapılan değişiklikle TBMM’ de kabul edilerek yasalaştırmıştır. Dolayısıyla sürecin nasıl devam edeceği ve sonlanacağı belli olmayan bir süreç başlamış, toplumsal yaşamın biçimi ve alanları dini kurallar çerçevesinde düzenlenmesinin yolu açılmış bulunmaktadır. Dolayısıyla bireysel ve toplumsal yaşam alanlarımıza bir dayatma olarak getirilmesi yolu açılmıştır.

Anayasada ve yasalarda yapılmak istenen değişiklikler laiklik ilkesini ortadan kaldırma çabalarını artıracaktır. Bu değişiklikler sonunda üniversitelerin akılcılık ve bilimsel mantıktan uzaklaşması ve Türkiye Cumhuriyeti’nin din devletine dönüşümü kaçınılmaz olacaktır. Din ve vicdan özgürlüğünü sağlamak amacıyla yapılmak istendiği ifade edilen Anayasa değişikliğinin tüm kamu kurumlarını ve kamusal alanı da içine alacak bir değişikliğin önünü açacağı düşünülmektedir. Asıl amaçlarını gizleyerek değişikliklerin yalnızca üniversite öğrencilerini kapsayacağı varsayımı tamamen geçersiz, öngörüsüzlük ve gerçeği saptırmaktır. Anayasa değişikliği olmadan türbanın tüm kamu kurumlarına yayılması isteğinin bazı çevreler ve siyasilerce de sıkça ifade edilmeye başlanması da bu değerlendirmeleri doğrulamaktadır.

Cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar örtülü olarak sürdürül karşı devrim süreci örtülü olmaktan çıkarak açık ve saldırgan hale gelmiştir. Siyasal İslam ve şeriatçı yönelimler, Amerika’nın “yeşil kuşak” projesinden de güç alarak bizzat 12 Eylül’ün desteğiyle önce “Türk-İslam sentezi” adı altında milliyetçilik ile kaynaştırılmış, onun ardından da hızlı bir şekilde gelişmiştir. Bu süreçte toplumun muhafazakârlaştırılması ile “siyasal islam”ın taban tutmasını sağlanmış, din derslerinin okullarda zorunlu hale getirilmesi ve İmam Hatip Okullarının sayısının diğer tüm meslek okullarının sayısının iki katına çıkmasına ile de gelişip, serpilmiştir. Bugünkü durum ise “türban özgürlüğü” adı altında toplumsal dönüşümün hızını artırmaktır.

Türban bir neden değil sonuçtur. Toplumun İslamlaştırılması, ABD’nin yeşil kuşak oluşturma projesiyle başlayan, 70’li yıllardaki devrimci uyanışa karşı hızlandırılan, 12 Eylül’de derinleştirilen bir olgudur. Türban bütün bu sürecin toplamında oluşan İslamlaşmanın sonucu ve simgesidir.

“Özgürlük” bir aydınlanma kavramıdır. Aydınlanma ise ancak devletin dinden arındırılması, dinin özel yaşamla sınırlandırılması ve bu temelde yükselen gerçek demokrasiyle mümkün olabilir. Böylesi bir aydınlanmaya sırtını dönmüş bir arayışa da karakterini sadece iman/dogmalar verir. “ılımlı laiklik/ılımlı İslamcılık” ikilemine hapsedilmiş bir toplumda türban bir özgürlük sorunu olarak ele alınamaz. Üniversiteler; bilimin ve aklın rehberliğinde, insanlık tarihi boyunca yüklendiği esas görevin, inanç sistemleri-

nin dogmalarına karşı çıkmak, doğaya ve toplumsal yaşama ait tüm süreçlerin nasıl gerçekleştiğini bilimsel temelde ve akıl süzgecinden geçirip incelemek ve sorgulamak olduğu bilinmektedir. Eğitim, öğretimle ilgili sorunları çözmek ve üniversiteleri bir bilim ve teknoloji üretme merkezleri yapmak yerine, buraları “büyük bir camii” olarak düşünen karanlık düşünceleri kabul etmek mümkün değildir.

Siyasi iktidar, türban sorununu din ve vicdan özgürlüğü ya da genel olarak özgürlükler kapsamında ele almamaktadır. Sorunu böyle ele almış olsa, diğer özgürlük alanlarında da türban sorununda olduğu gibi kararlı ya da ısrarlı bir tutum göstermesi gerekirdi. Fakat AKP, hükümet olduğu günden bu yana özgürlüklerin genişletilmesi konusunda samimi ve ciddi bir adım atmamıştır. Var olan kazanımlara, rejim ve cumhuriyete adeta savaş açmış bulunmaktadır. Ülkemizde din ve vicdan özgürlüğünün olmadığını düşünenler için çözüm AKP ve MHP’in peşine takılmak değil, gerçek bir demokrasi ve özgürlükler için mücadele etmek olmalıdır..

Gelinen aşamada “türban” tartışmalarının eriştiği nokta, AKP Hükümetinin “Yeni Anayasa” konusundaki tavrı açısından da düşündürücüdür. AKP, “Yeni Anayasa”yı toplumun bütününe kapsayacak bir özgürleşme ve demokratikleşme projesi olarak görmemektedir. Odamız, 12 Eylül Anayasasının kaldırılmasını ve yerine toplumun tüm kesimlerinin katılımıyla hazırlanacak özgürlükçü bir anayasa yapılmasının gerekliliğini sürekli olarak vurgulamıştır. Ancak, bu değişim talebimizin cevabının AKP’ in hazırlattığı Anayasa taslağı olmadığı da bir gerçekliktir.

Toplumun tamamına yakın kesimleri tarafından değiştirilmesi ve yeni bir anayasa yapmak konusunda hem fikir olduğu 1982’Anayasa’sı 1986 yılından günümüze sermaye kesiminin ihtiyaçları doğrultusunda birtakım değişiklikler yapılmakla birlikte, artık düzeltmeler ihtiyaca cevap vermekte yetersiz kalmış ve yeni bir Anayasa gerekli hale gelmiştir. AKP Hükümeti de iktidarının ilk gününden beri gösterdiği “sermaye için hizmette sınır yoktur” prensibi ve Meclis’teki sayısal çoğunluğundan aldığı güçle yeni bir anayasa yapma işine soyunmuştur.

Hazırlanışı ve yöntemleri yönünden usul hatalarıyla dolu bir süreç sonunda ortaya çıkan iktidar partisinin metni, içerik itibarıyla da ciddi sorunlara gebe olduğu görülmektedir. Anayasaların temel özelliği toplumsal uzlaşma metni olmalarıdır. Öyle ki; bu metin ile aynı coğrafya üzerinde yaşayan bir topluluk, bu coğrafya üzerinde devam ettirecekleri yaşamlarını evrensel değerler ilkeleri doğrultusunda, hangi kurallar ve düzen içinde sürdüreceklerinin bir nevi imza altına alarak, topluluktan toplum olma safhasına geçmeleri olmalarıdır. Bir toplum olma aşamasında Anayasaların, hak ve özgürlüklerin olabildiğince geniş tutulduğu bir metin olması esas unsurdur. Haklar ve özgürlüklerde yapılacak kısıtlamalar sadece başkalarına ait hak ve özgürlüklerin ihlal edilmemesini garanti altına almak esası gözetilerek düzenlenmelidir.

Anayasaya ilişkin tartışmalarda her şeyden önce toplumsal sınıflara ilişkin çelişen çıkarların hangi biçimde yer aldığına bakmak gerekmektedir. Dolayısı ile anayasayı tartışan yada alternatif hazırlıklar yapan kesimler de kendi sınıfsal konumlarını açık olarak belirlemeli ve o sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket etmelidir. Aksi halde var olan anayasa veya siyasi iktidar tarafından hazırlanmış olan anayasa taslağı üzerin-

de yürütülecek tartışmalar mevcut düzenin peşinen kabulü anlamına gelecektir.

İçinde bulunduğumuz koşullarda yapılacak yeni anayasanın AKP ilkelerini ve siyasi bakışını taşıyacağı açıktır. Bu ilkelerin temel adresi ise, ekonomik reformlar adına iç ve özellikle de dış sermayenin sömürü ağına atılması, bu süreçlerin anlaşılabilmesi için de laiklik adına dinciliğin meşrulaştırılması olacaktır. Tabiatıyla, böyle bir anayasa da “kamu yararı” yerini “özel yararı”, “kamulaştırma” yerini “özelleştirmeyi”, “sosyal devlet” yerine “piyasacı devlete” bırakacaktır.

Anayasa taslağında güvence altına alınan özgürlükler bireysel ve toplumsal özgürlükler değildir. Liberal ekonominin ihtiyaçlarını güvence altına alan ve siyasi iktidarın aynı zamanda ‘devlet iktidarına’ da sahip olmasını sağlayan kurallar HALKA ‘özgürlük’ adı altında sunulmaktadır. Anayasa tartışmaları ideolojik zeminde yapılmalı ve yeni anayasanın hangi toplumsal sınıfın çıkarlarını savunduğu ve sermaye dışı toplum kesimleri için neler getirip neler götüreceği açığa çıkartılmalıdır.

Bir başka yıkım konusu ise Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa tasarısıdır. Ülkemizde yaşayan 71.5 milyon kişiyi ve bizden sonraki kuşakların hayatını derinden etkileyecek olan bu yasa tasarısı, Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu’nda bulunmaktadır. Emek ve Meslek Örgütlerinin tüm itirazlarına ve Anayasa Mahkemesi’nin verdiği iptal kararlarına rağmen AKP, SSGSS yarasını çıkartmakta ısrar etmektedir. Sağlık ve sosyal güvenlik alanında yaratacağı tahribat nedeniyle kamuoyunda meşruiyeti olmayan bu yasa, Plan ve Bütçe Komisyonu Alt Komisyonunda “Milletvekilleri-ne %70’lik maaş zammı ve temsil tazminatı” maddesinin eklenmesi yasayı tamamen “trajik-komik” bir hale sokmuştur.

Meclis gündeminde olan yasa tasarısı bu haliyle yasalaşması durumunda parası olmayanların sağlık hizmetlerinden yararlanmasına engel olacak, emekliliği neredeyse imkansız hale getirecek, halihazırda açlık sınırının bile altında olan emekli maaşlarını daha da gerileyecek, sağlıkta katkı payı altında ücretler ödenerek sağlığı paralı hale getireceklerdir. Meclis de bu düzenlemeyi yaparken aynı yasanın içerisine “kıyak maaş zammı” sokuşturmaya çalışması akıl ve vicdanla kabul edilebilir değildir. SSGSS yarası Meclis de kabul edilmeden kamuoyu vicdanında derin yaralar açmıştır. Bu yasanın bu şekli ile çıkarılması toplumun geniş kesimlerince kabul edilebilir değildir. Hükümet bu yasayı derhal geri çekmelidir.

Ülkemizin Doğu ve Güneydoğu Bölgesinde 25 yıldır devam eden düşük yoğunluklu savaş on binlerce insanımızın canına mal olmuştur. Yıllardır enerjimiz, kaynaklarımız ve zamanımız boşuna heba edilmektedir. Terör ve şiddetle hiçbir sonuca ulaşılamayacağı bilinciyle Kürt sorunu demokrasi içinde çözülmeli, kardeşçe ve birlikte yaşama ortamı acilen oluşturulmalıdır. Bu günlerde Kuzey Irak’a yönelik sınır ötesi kara harekâtı yapılmaktadır. Yıllardır, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) kapsamında ülkemizi Ortadoğu bataklığına çekmek isteyen ABD, amacına giderek yaklaşmaktadır. Türkiye acı ve gözyaşından başka bir sonucu olmayacak kanlı bir savaşın ortasına sürüklenmek istenmektedir.

Kardeşliğin, dostluğun ve birlikteliğin en köklüsünde olduğu gibi, acının ve yıkı-

mın da en şiddetlisini bilen bu coğrafyanın insanları, hiçbir sorunun silah ve kanla çözülemeyeceğini onlarca yıllık yaşam deneyimleriyle öğrenmiştir. Kürt sorununun çözümünü sınır içinde veya ötesindeki operasyonlarda aramak, sorunu çözmek yerine derinleştirmektedir. Kaybedenin daima Türkiye’de yüzyıllardır yan yana yaşayan halklar olduğu bu kanlı senaryo, bugünümüzü ve geleceğimizi karartmaktadır. Türkiye sorunlarını şiddetten arındırılmış, barışçıl zeminlerde çözümlenmelidir. Silahların konduğu bir coğrafyada barış umudunun yeşerme olasılığı yoktur.

Ülkemizde uygulanan ekonomik programların temel felsefesini dünyadaki gelişmelerden bağımsız olarak değerlendirmek mümkün değildir. Ülkemiz, 1980’li yıllardan itibaren uluslar arası sermayenin taleplerine uygun olarak ekonomik ve sosyal politikalar uygulamış, bunun sonucunda sanayi yatırımları azalmış, işsizlik artmış, sıkça yaşanan krizler sonucu yoksullaşma kronik hale gelmiştir. Bu politikalar; teknoloji düzeyini artıracak, AR-GE çalışmalarını hızlandıracak, yeni ürün geliştirmeye yönelik bir araştırma politikası saptayacak verimli, üretken bir yapı kurmayı da engellemiştir. Ülkemizdeki sanayi tesisleri gelişmiş ekonomilerin taşıeronu olarak düşük katma değerli ürünlerle ihracata zorlanmıştır.

Ülkemiz yönetimleri, uzunca bir süredir “Yeni Dünya”nın gereklerinden zannederek; planlama düşüncesini tamamen bir kenara bırakmışlardır. Stratejik öngörüyle insan kaynakları planlamasını da göz önüne alan ulusal kalkınma modellerinin geliştirilmesinden vazgeçmişlerdir. Ekonomik kalkınmanın, sanayileşme ve yatırım artışlarına dayalı dengeli bir yapının oluşturulması ile sağlanabileceği gerçeğini göz ardı etmişlerdir. Ekonomi politikalarının oluşturulması ve yürütümünü tamamen uluslararası finans kuruluşlarının ellerine bırakmışlardır. Uygulamaların sonucu ortadadır. Türkiye, istenilen ekonomik gelişmişlik düzeyini yakalayamamıştır. Ülkemiz, Dünya Bankası tarafından yapılan değerlendirmelerde “Alt-Orta Gelir Grubu Ülkeler” arasında yer almaktadır.

Böylesi bir yapı, giderek daha fazla yoksullaşmaya, işsizliğe, gelir dağılımında adaletsizliklere, toplumsal yapıda yozlaşmaya neden olmaktadır. Giderek içte huzursuz ve dışta daha da güvensiz bir ortamın oluşmasına zemin hazırlamaktadır. Söz konusu çarpık yapıdan en fazla zarar gören sektörlerin başında madencilik sektörü gelmektedir. Sanayi sektörleri yerine hizmetler sektörünün genişlemesi, sanayi sektörlerine hammadde sağlayan madencilik sektörünü de zor durumda bırakmıştır. Sektörün işlevi, ülkeye döviz girdisi sağlamak üzere yurt dışına hammadde ihracı yapma düzeyine indirgenmiştir. 2007 yılında tüm maden ihracatımız 2,9 milyar dolar olmuştur. Sadece ithal kömüre 2 milyar dolar döviz ödenmesi bu yanlışlığı açıkça ortaya koymaktadır.

Madencilik sektörünün ülke kalkınmasındaki kritik önemi, sadece fazla miktarlarda üretilip yurt dışına satılarak döviz elde edilmesinde değil, yerli sanayiye düşük maliyette ve kaliteli girdi sağlamasındadır. Bu anlamda, madencilik ve sanayi sektörleri karşılıklı olarak birbirlerini besleyen sektörlerdir. Entegrasyonları sağlandığı ölçüde büyürler. Dolayısıyla, ülke sanayisinin gelişmemesi madencilik sektörünü de olumsuz etkilemekte, bu sektöre yapılabilecek yatırımlar, hızla hizmetler sektörüne kaçmakta ve madencilik sektörünün ülke ekonomisine katkısı giderek düşmektedir.

Madencilik sektöründe yapılan özelleştirmelerin, sektörün gelişmesini sağlamadığı görülmüştür. Son otuz yılda edinilen deneyim, özelleştirme uygulamalarının sektörün gerilemesine neden olduğu şeklindedir. Olumlu sonuç verecek modeller, ancak sorunların ortaya doğru konulabilmesi ile mümkündür. Herkes tarafından bilindiği üzere, bugüne kadar, madencilik sektöründe, özelleştirme ve özelleştirmeye yönelik olarak yapılan sektörel bölünme, ticarileştirme ve şirketleştirme çalışmalarının hiçbirisinden madencilik sektörünün gelişmesine yönelik olumlu bir sonuç alınamamıştır. Ancak, özelleştirme söylemleriyle zaman yitirilmiş, bu arada sektörün dinamizmi açısından son derece önemli işlevler gören kamu kuruluşları da yatırım yapılmamak suretiyle küçültülmüştür. Yıllardan beri bu ülkeye katma değer sağlayan, ülke kalkınmasında motor görevi gören bu kuruluşlar topluma bir yük gibi yansıtılmışlardır.

Son 25 yıldır Türkiye'nin önündeki engelin kamu kuruluşları olduğu, çözümün ancak bu kuruluşların özelleştirilmesi ya da kapatılması ile olabileceği söylenegelmekte, ancak Türkiye krizlerden kurtulamamakta, her geçen gün yarışta daha da gerilere düşmektedir. Türkiye artık bu saplantıdan vazgeçmeli, yanılığdan geri dönmelidir. Türkiye, içine düştüğü duruma layık değildir, kaynakları ve potansiyelleri son derece yüksektir. Ancak, söz konusu kaynak ve potansiyelleri sadece ve sadece kendi inisiyatifleriyle geliştirebileceği ulusal politikalar ile kullanabilir. Uluslararası kredi kuruluşlarının Türkiye'ye verebileceği hiçbir şey olmadığı gibi, bu kuruluşların dayattığı politikalar ile Türkiye her geçen gün elindeki değerlerini de yitirmektedir.

Madencilik sektöründe özelleştirmelerin, sektörün gelişmesini sağlayacağı varsayımı irdelenmeye ve araştırılmaya muhtaçtır. Son yirmi beş yılda edinilen deneyim, özelleştirme söylem ve uygulamalarının sektörün daha da gerilemesine neden olduğu şeklindedir. Olumlu sonucu verecek modeller, ancak ve ancak sorunların ortaya doğru konulabilmesi ile mümkündür. Madencilik sektörünün bugün içinde bulunduğu kriz, gereksiz ve hatalı bir şekilde yaratılan özelleştirme beklentileri ve özelleştirme uygulamalarıdır.

Mevcut kamu kesiminde, doğru planlamalar ve akılcı yönetim ile ülke kalkınmasına yönelik harekete geçirilebilecek potansiyel bulunmaktadır. Küçültme, özelleştirme, kapatma saplantılarından vazgeçilerek, bu potansiyel, doğru politikalar ile ekonomik ve toplumsal kalkınma hedefine yönlendirilmelidir.

Enerji kaynakları üzerinde mutlak denetim kurmak isteyen "süper güçler", eylemlerini, yürürlükteki tüm uluslararası hukuk kurallarına rağmen gerçekleştirmektedirler. Sanayinin temel girdisi olması bakımından elektrik enerjisinin, ulusların kalkınmalarında ve refaha ulaşmalarında büyük önem taşıdığı, herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. 2007 yılında, elektrik üretiminin % 50'ye yakını ithal doğalgazdan, % 16'sı yerli kömürlerden üretilmiştir. Ülkemiz, doğalgazı satın aldığı Rusya'dan bile daha yüksek oranda elektrik üretiminde doğalgaz kullanmaktadır. Tamamen yurtdışına bağımlı olduğumuz doğal gazın 1985 yılında % 1 bile olmayan payının hızla yükselmesi, enerjide dışa bağımlılığı daha da arttırmıştır. Bugünlerde yaşanan kriz bunun en açık göstergesidir ve bir uyarı niteliğindedir. İhtiyacımız olan enerjinin, yerli kaynaklarımızdan karşılanması öncelikli hedef olmalıdır. Sanayinin ihtiyacı olan ucuz

enerji üretiminin sağlanması ve bu enerjinin sürekli ve güvenilir olması bakımından yerli kaynaklarımızın kullanılması kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Meslektaşlarımız arasında işsizlik ciddi boyutlardadır. Oda'mız kayıtlarına göre üyelerimizin % 35' i işsiz gözükmektedir. Genç meslektaşlarımızda bu oran çok daha yüksektir. Diğer tüm mühendislik alanlarında olduğu gibi maden mühendislerinin de istihdam alanları daraltılmış, aldıkları ücretler erozyona uğramış ve çalışma koşulları daha da bozulmuştur. Kamu kesiminde çalışan üyelerimizin ekonomik ve sosyal durumları, eğitim düzeyleri ve üstlendikleri sorumluluklar ile bağdaşmayacak şekilde gerilemiştir. Verilen niyet mektuplarında belirlenen ücret politikaları sonucunda, mühendislerin aldıkları ücretler yoksulluk sınırının da altına düşmüştür. Özel sektörde çalışan üyelerimizin durumları daha da vahimdir. İş güvencesinden yoksun, ilkel çalışma koşulları içinde görev yapmaya çalışan meslektaşlarımızın çalışma koşullarını iyileştirecek yasal düzenlemeler acilen yapılmalıdır. Bu konuda Oda'mızın görüşleri dikkate alınmalıdır. Üyelerimizin aldıkları ücretler insan onuruna yaraşır bir yaşam sürdürmelerine yetecek seviyeye getirilmelidir. Örgütsüz ve ucuz emeğe dayalı istihdam politikalarından vazgeçilmelidir.

Yukarıda değinilen politika yanlışlıklarının en belirgin sonuçlarından biri de, ülkemizin madencilik sektöründeki iş kazası sayılarındaki önemli artışlardır. Madencilik, doğası gereği içerdiği riskler nedeni ile özellik arz eden, bilgi, deneyim, uzmanlık ve sürekli denetimi gerektiren dünyanın en ağır iş kollarından birisidir. Söz konusu deneyim ve uzmanlık, uzun yıllar hatta nesiller gerektirmektedir. Son 25 yıldır devletin küçültülmesi, kamunun faaliyet alanının daraltılması ile iktisadi etkinlik ve verimliliğin sağlanacağı savı ile uygulanılmaya çalışılan girişimler sonucu, ülkemiz madencilik sektörü yarı yarıya küçültüldüğü gibi, nesillerin bilgi ve deneyim birikimi de daralmanın edilmemiş, edilmektedir. Bir yandan ülkemiz madencilik kuruluşlarındaki mevcut birikimin reddedilerek, madencilik üretimlerinin yetersiz, donanımsız ve deneyimsiz kişi ve kuruluşlara bırakılması, bu yapılırken diğer yandan kamusal denetimin iyice gevşetilmesi kazaların ve kaynak kayıplarının artmasına neden olmaktadır.

1954 yılında 6235 Sayılı TMMOB yasası ile kurulan ilk 4 Oda içerisinde yer alan Oda'mız, bugüne dek 40 genel kurulunu gerçekleştirmiş olmanın haklı gururunu taşımaktadır. Oda'mız; ilk genel kurulumuzdan başlayarak yönetim ve organlarında görev alan ilerici, demokrat, çağdaş meslektaşlarımızla bilim ve aklın öncülüğünde halkın yanında, ülke kalkınmasında, mesleğin gelişmesinde başarı ve gayretler göstererek bugünlere gelmiş bulunmaktadır. Bu çalışmalarını daha ileriye taşımak, geliştirmek ve örgüt yapımızı güçlendirmek görevimiz olacaktır. Bunu gerçekleştirmek için yurdun en ücra köşelerinde mesleğini icra eden meslektaşlarımıza ulaşılarak, örgütsel yapımızı daha da güçlendirmek ülkemizin içinde bulunduğu zor koşulların aşılmasının da ön şartıdır.

Geçmiş dönemlerde olduğu gibi önümüzdeki dönemde de; maden mühendislerinin hak ve çıkarlarını korumak ve geliştirmek, mesleki, sosyal ve kültürel gelişmelerini sağlamak, mesleklerini toplum yararına kullanmalarına yönelik mekanizmaları yaratmak, madencilik politikalarının halkın yararına düzenlenmesi ve uygulanması

TMMOB Maden Mühendisleri Odası 40. Dönem Çalışma Raporu • 2006-2008

için öneriler geliştirmek, bunların uygulanmasına yönelik çalışmalar yapmak ve uygulamaları denetlemek, bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin yaratılması yönünde çaba harcamak en temel çalışma alanlarımız arasında yer alacaktır. Bu çalışmalarda, örgütlüğümüzü güçlendirerek üyelerimizden alacağımız güçle diğer demokratik kitle örgütleriyle işbirliği içinde ülkemizin ve mesleğimizin sorunlarının çözümüne daha fazla müdahil olmayı bir görev kabul ediyoruz.

Bağımsızlık, Demokrasi, Emek ve Özgürlük mücadelesine katkı koyanları bir kez daha saygıyla anıyoruz.

TMMOB

MADEN MÜHENDİSLERİ ODASI

40. DÖNEM YÖNETİM KURULU